

GÖTEBORGSPOSTEN 16:00 - 5 nov, 2020

Recension: "Stolarna" på Teater Trixter

KulturEugène Ionesco kallade sin pjäs "Stolarna" för en tragisk fars. Mikaela Blomqvist har sett en svårspelad pjäs sättas upp på Teater Trixter.

[Mikaela Blomqvist](#)

Skådespelarna Ingvar Örner och Annika Nordin spelar huvudrollerna i Teater Trixters version av "Stolarna". Bild: Peter Lloyd

Eugène Ionescos pjäs ”Stolarna” hade urpremiär i Paris år 1952. Bild: Peter Lloyd

ANNONS

16:00 - 5 nov, 2020

Stolarna

Teater Trixter

spelas till och med 29/11

Av: Eugène Ionesco

Regi: Vera Berzak

Den fransk-rumänske dramatikern Eugène Ionescos pjäs ”Stolarna” hade urpremiär i Paris år 1952. I år har den blivit underligt aktuell; stycket är centrerat kring två isolerade åldringar. Gubben och gumman som de kallas lever ensamma på en ö, i ruinerna av världen och sig själva. Minnet är dåligt, Paris sägs vara försvunnet, en son har vandrat ut ur bostaden vid 7-års ålder för att aldrig återvända. Gumman berättar att paret får höra talas om honom ibland. Gubben bestrider genast gummans historia: något barn fick de aldrig.

ANNONS

Ionesco drev sin absurdism betydligt längre än Samuel Beckett. I ”Stolarna” hänger en mening sällan ihop med nästa. Dialogen förs med en skara osynliga besökare – det är för deras skull som stolarna ställs ut. Det är, kort sagt, en mycket svårspelad pjäs och det märks tyvärr tydligt när den unga rysk-israeliska regissören Vera Berzak ger sin version på Teater Trixter.

Ingvar Örner och Annika Nordin gör gubben och gumman. De tenderar båda mot överspel, medvetet sådant möjligen. Gamlingarna ägnar sig åt en uttråkad lek, hetsar igång varandra till allt större åtbörder riktade mot de osynliga gästerna. Det krumbuktas för en överste och sedan för en kejsare.

Damer konverseras, möblemanget skiftas runt i rummet. Allt är del i en förberedelse för ett tal som en väntad Talare ska framföra i Gubbens ställe.

Mot slutet när Talaren väl dyker upp (uppseendeväckande utstyrd i befjädrad hatt, knäbyxor, glittriga strumpor och självbelåten min) visar det sig att han enbart kan framföra obegripliga läten. Gubben och gumman har å sin sida begått självmord, förvissade om att talet äntligen ska framföras. Publiken ställs inför en total meningslöshet. Det är, och ska vara, rörigt.

Just därför tror jag att replikerna hade mått bra av att framföras med större enkelhet. Också scenografin hade vunnit på att vara mer stringent; man önskar att den kunde säga något när nu orden inte gör det. Istället blickar vi ut på ett inledningsvis tomt scengolv, så när som på två omaka stolar. Under pjäsens gång så blir det fler. Det är i stort sett allt, med undantag för Talarens ovan nämnda klädsel som tycks mig välfunnen. Nämnas bör också den gradäng av tomma röda stolar, identiska med dem vi i publiken sitter på som mot slutet framträder i fonden.

Uppsättningen hade behövt fler sådana genomtänkta bilder; i "Stolarna" räcker orden inte till.